

Волтера, енглескогъ Шекспира, шпанскогъ Церванта и португалскогъ Каменса. Кодъ Немаца чини се да е до Лутера и Реформацие нешто подобно было, но опетъ видити е, да е ово више была ревнѣивостъ и борба различни нарѣчия едногъ противъ другогъ, нежели права меѣусобностъ, докъ едномъ Саксонско нарѣчие сва друга непрогута. Латински е аристократически изображени средоточни езикъ Римляна, напротивъ Грчки и Славянски су демократически, периферически и диялектически езици. Римлянинъ е писао, као што е чуо, и као што су га учили съ некимъ особитимъ соглашаванѣмъ; Гркъ е писао, као што е говорио са свимъ просто; латински езикъ имаѣаше само едно средоточие варошъ Римъ, грчки и славянски езици имаю више средоточия и само едно споєнѣ; отуда ми у латинскомъ врло мало трагова одъ оногъ имамо, што се одступна нарѣчия или народни езикъ назива, понайвише јоштъ кодъ Плаута и Еннея и оно мало што доцни разбацујући се списатели и езикослови у причама као редкости наводе. У Латинскомъ е езику све учинѣно, израчунѣно и измерено: отудъ долази оно у очи упадајуће сходство између 5. самогласника а, е, і, о, и, и 5. склоненения тако, да е за сваки самогласникъ едно склоненіе опредѣлено и сачинѣно было; зато и есте свака, одъ каквогъ славослова или стихотворца новоскована речъ одма целу варошъ Римъ